

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Paizs Ödön*

Cím: *Családi örömök az Állatkertben*

Forrás: *Az Est*

Osztályozás

Tárgy *590.06*

Hely

Idő *1924*

Személy

Családi örömök az Állatkertben

Kis oroszlánkölyök született — Fiala sas, viziló, európai bölény lesz az Állatkertben

— Az Est tudósítójától —

A budapesti Állatkert valamikor híres volt arról, hogy Európának majdnem leggazdagabb állatkertje volt, de több mint tíz év óta nem lehetett utánpótlásról gondoskodni, hiszen a fővárosnak komoly szükségletekre sem volt fedezete, ilyen bucsukidásokra egy krajcárt sem lehetett fordítani. A budapesti Állatkertnek maguk az állatok jöttek a segítségére, ügylátszik a legtöbb vadállat nem olyan kényes, mint a fővárosi ember és szereti a pesti levegőt, mert itt élnek legtöbbször fogságban, sőt hajlandók családot is alapítani.

Olyan nagy állattenyésztés van az állatkertben, hogy ma már komolyan gondolni lehet arra, hogy egész állatállományunkat felfrissíthetjük egyszerűen a természetes szaporodásból, másrészt pedig csere útján beszerezhetjük azokat az állatokat, amelyek az állatkertünkben hiányoznak.

Oroszlánkölyök születnek a magyar földön

Az állatkert legfrissebb szenzációja az, hogy két kis oroszlánkölyök született. Az egyik ugyan elpusztult, a másik azonban friss, fürge és vidáman vihangol a ketrecben. Az oroszlán-

mama jól érzi magát, igaz, hogy kényelméről jóelőre gondoskodtak.

Ketrecét már hetekkel ezelőtt deszkákkal elölték a látogatók elől, me-

hogyan zavarják, sőt az örök arra is vigyáztak, hogy az oroszlánházban ne legyen nagyon nagy lármá, ami az oroszlánmama idegeit esetleg megviselhetné. A gondos ápolásnak meg is van az eredménye. A vadonban ugyan bővebb szokott lenni az áldás, rendszerint öt oroszlánkölyök szokott a boldog anya mellett forgolódni, sőt az állatkerti tudós férfiak nálunk is háromra számítottak, de csak egyetlenegy élő oroszlánkölyök vallhatja szülőházának Magyarországot.

Az apró vadállat nem nagyobb, mint egy jókora macska, kilenc napig még csak, az anyja felő gonddal habusgatja, sőt az állatkert igazgatósága annyira félti gyöngé életét, hogy még tejet is ad neki.

Sasok a láthatáron

A madarak királyánál is nagy esemény van készülöben. Az egyik hatalmas sasunk már napok óta ül a tojásán. Körülötte kóvályog a himje és harcol a többi társaival a jövődó életért. Már többször előfordult, hogy a

(Idő)

(Köt. v. füz.) (C)

sasok fölfalták a tojásokat, ezért nem tégit sem a him, sem a nőstény a tojás mellől.

A nőstény esetleg el is pusztulna, mert soha egy percre nem hagyja el a helyét, hanem az ápoló minden nap felviszi hozzá eledelét. Eleinte még ismerős kézből sem akarta elfogadni az eledelt, de most már kényszerűségből belenyugodott. Nagyon vigyáznak arra, hogy a többi sasok ne bolygassák, de külön ketrecbe nem lehet őket elválasztani, egy új berendezés nagyon sokba kerülne.

A kis viziló útrakészen

A kis vizilovat, mint annak idején megírtuk, egy elefántért, egy leopárdért, egy tigrisért és egy mosómedvéért elcsereljük. A németországi állatkert idehozza ezeket az állatokat, mi itt átadjuk neki a kis vizilovat és azután saját felelősségére elszállítja.

Az elszállítás nem olyan könnyű feladat, mint ahogy az ember elképzelné. A fenevadaknak van a leggyöngébb szívük. Egy kis izgalom és rögtön szívészélvadás éri őket. Így történt az európai bölénynek a visegrádi erdőbe való szállításánál is, amikor lefogták a bölényt, rögtön ott maradt holtan. A vizilovat is nehéz fogni, mert amikor Afrikában a benszüllöttek rávetik magukat és kötelekkel lefogják, amikor az állat érzi, hogy nem tud mozdulni, nagyon sokszor abban a pillanatban már vége is van.

Már elkészítették azt a ketrecet, amelyben szállítani fogják. Időközön-

ként beengedik, hogy megszokja ezt a környezetet. Egy ápoló fog vele menni és az út egész tartama alatt meleg vízzel öntözni fogják a fiatal állatot.

A viziló mama már nagyon megvisztalódott, sőt a pesti gyermekek sem lesznek kénytelenek sokáig nélkülözni a kis vizilovat. Néhány hónap csak és az elszállított vizilovacska testvérkéje éppen úgy fog lubickolni az állatkert vizében, mint ez a viziló, aki kíváncsi a szülőföldjéről. A viziló mama különben nagyon ideges és már csak azért is el kellene szállítani az eladott vízcsikót, mert a medencére szükség van. A közönség egyideig csak a him vizilovat láthatja majd, a nőstényt elzárják addig, amíg kicsinyével meg nem jelenhetik a kerti porondon.

Nem pusztulnak ki az európai bölények

Többször írtunk már arról, hogy az európai bölények teljesen kipusztultak, csupán a cári Oroszországban volt néhány darab, de ezekkel a bolsovikok végeztek.

Egész Európában már csak a budapesti Állat-

kernek volt európai bölénye és nehogy ezek az állatok teljesen kipusztuljanak, kivittük őket a visegrádi erdőbe, ahol a koronaadalom gondoskodik róluk. Ott is van már újság, de még néhány évig nem hozzák vissza őket. Az a megállapodás, hogy csak minden három újszülött után egy kerül majd

az Állatkertbe, mert a fajtenyésztés előbbre való, mint a közönség mulattatása.

Különb is mindenütt pezsdül az élet. Van egy nagyon kedves fiatal kis guanokkó, muflon, a tavaly született teve már nagyon járge, és a kevésbé ritka új kis állatkák hosszú sorát el sem lehet mondani. Csak a zebrapárra haragszanak, mert már nagyon nagy szükség volna kis zebracsikóra, a remények azonban soha sem válnak be.

Látogatás a „nagybeteg” Sziam-nál

Egyes lapokban szomorú hírek jelentek meg arról, hogy a Sziam, Ferenc József hatalmas elefánt ajándéka, nagybeteg lenne. Meglátogattuk az öreg Sziam-ot, amely bizony 95–96 éves. Elefántnál ez nem nagy idő, mert a szabadban élől 300 évig is, fog-

ságban azonban 150 évnél tovább nem bírja.

A Sziam valóban rossz bőrben van, de tavasszal mindig így szokott lenni. Az istálló nme valami jól épített, na-

pot sohasem kap, és az öreg Sziam már nem tudja nélkülözni a napsugarat. De azért nem kell két-

ségbeesni, ha pár hétig künn lesz a szabadban, újra felfrissül és összeszedi magát.

A régi jókedve nem hagyja el, ismerőseit barátságos orrtrombitálással fogadja és azokat az ápolókat, akiket nem szeret, hideg tussal üntözi végig. Néha-néha kiújul régi fogfájása és ilyenkor nagyon szeszélyes.

Zilahi papagája feltámadt

Zilahi Kiss Jenő alpolgármester annak idején egy kis papagájt ajándékozott az Állatkertnek, amely a kurzushoz való csodálatos alkalmazkodási képességéről tett tanúságot. Bárki hozzálépett, egyszerűen lecsidózta. A papagáj olyan művelt volt, hogy talán még a történelemtől is hallott. Azt hitte, hogy Caligula esete megismétlődhetik. Ha lóból lehetett valaha kormányzó, miért ne lehetne papagájból alpolgármester. Reményeiben azonban csalódott, mert hiába zsidózott, az Állatkertnek mindinkább kellemetlen lett a kurzusmadár.

Végül elhatározták, hogy eltüntetik. Leszedték azt a táblát, amely bizonygatta, hogy a papagáj Zilahi-Kiss alpolgármester ajándéka, sőt a madarak parancsnoklónője mindenkinek azt mondotta, hogy a szegény papgáj meghalt. El is parentálták nyilvánosan és most feltámadt.

Nem történt más vele, mint az, hogy másik kalitkába tették. Ott búslakodik az idők forgandóságán. Jelentkeztem nála, de nem zsidózott le. Pedig akkor sem kért keresztlevelet tőlem, amikor először üdvözöltem. Paizs Ödön